

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Alice Pelicarić, predsjednice vijeća, dr. sc. Srđana Šimca, suca izvjestitelja, i Maje Bilandžić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja IVANA PERKOVIĆA, OIB 75455100792, Solin, Hrvatskih žrtava 63, kojeg zastupa punomoćnik Berigoj Vrsalović, odvjetnik u Splitu, Trg M. Pavlinovića 3/III, protiv tuženika SALONIT d.d. u stečaju, OIB 14755697651, Vranjic, Krešimirova b.b., kojeg zastupa punomoćnica Nana Piteša, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Bahat & Piteša u Zagrebu, Nikole Tesle 16, radi utvrđenja i isplate, odlučujući o tužiteljevoj i tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-979/06 od 29. veljače 2016., u sjednici vijeća održanoj 19. listopada 2016.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-979/06 od 29. veljače 2016. u dijelu točke I. izreke kojim je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev za plaćanje iznosa od 45.966,50 kn sa zateznim kamatama.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-979/06 od 29. veljače 2016. u dijelu točke I. izreke kojim je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev za plaćanje iznosa od 72.744,30 kn sa zateznim kamatama i sudi:

Nalaže se tuženiku platiti tužitelju iznos od 72.744,30 kn (sedamdesetdvijetisuće-sedamstočetrestetiri kune i trideset lipa) sa zakonskim zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 1.098,90 kn od 31.12.2000. do isplate,
- na iznos od 152,71 kn od 31.1.2001. do isplate,
- na iznos od 214,63 kn od 28.2.2001. do isplate,
- na iznos od 585,75 kn od 31.3.2001. do isplate,
- na iznos od 395,98 kn od 30.4.2001. do isplate,
- na iznos od 180,14 kn od 31.5.2001. do isplate,
- na iznos od 100,62 kn od 30.6.2001. do isplate,

- na iznos od 629,65 kn od 31.7.2001. do isplate,
- na iznos od 863,49 kn od 31.8.2001. do isplate,
- na iznos od 726,34 kn od 30.9.2001. do isplate,
- na iznos od 652,12 kn od 31.10.2001. do isplate,
- na iznos od 176,73 kn od 30.11.2001. do isplate,
- na iznos od 169,32 kn od 31.12.2001. do isplate,
- na iznos od 829,11 kn od 31.1.2002. do isplate,
- na iznos od 1.044,85 kn od 28.2.2002. do isplate,
- na iznos od 1.202,86 kn od 31.3.2002. do isplate,
- na iznos od 765,89 kn od 30.4.2002. do isplate,
- na iznos od 805,51 kn od 31.5.2002. do isplate,
- na iznos od 1.005,56 kn od 30.6.2002. do isplate,
- na iznos od 1.540,24 kn od 31.7.2002. do isplate,
- na iznos od 1.350,29 kn od 31.8.2002. do isplate,
- na iznos od 321,97 kn od 30.9.2002. do isplate,
- na iznos od 1.364,64 kn od 31.10.2002. do isplate,
- na iznos od 1.373,46 kn od 30.11.2002. do isplate,
- na iznos od 1.497,63 kn od 31.12.2002. do isplate,
- na iznos od 1.483,76 kn od 31.1.2003. do isplate,
- na iznos od 1.405,80 kn od 28.2.2003. do isplate,
- na iznos od 1.536,56 kn od 31.3.2003. do isplate,
- na iznos od 1.836,92 kn od 30.4.2003. do isplate,
- na iznos od 1.866,43 kn od 31.5.2003. do isplate,
- na iznos od 1.737,78 kn od 30.6.2003. do isplate,
- na iznos od 1.707,21 kn od 31.7.2003. do isplate,
- na iznos od 1.641,60 kn od 31.8.2003. do isplate,
- na iznos od 2.187,39 kn od 30.9.2003. do isplate,
- na iznos od 241,36 kn od 31.10.2003. do isplate,
- na iznos od 1.613,43 kn od 30.11.2003. do isplate,
- na iznos od 1.880,24 kn od 31.12.2003. do isplate,
- na iznos od 1.784,14 kn od 31.1.2004. do isplate,
- na iznos od 1.577,19 kn od 28.2.2004. do isplate,
- na iznos od 2.098,38 kn od 31.3.2004. do isplate,
- na iznos od 1.439,98 kn od 30.4.2004. do isplate,
- na iznos od 1.884,39 kn od 31.5.2004. do isplate,
- na iznos od 1.667,35 kn od 30.6.2004. do isplate,
- na iznos od 1.799,23 kn od 31.7.2004. do isplate,
- na iznos od 1.008,30 kn od 31.8.2004. do isplate,
- na iznos od 1.538,73 kn od 30.9.2004. do isplate,
- na iznos od 1.212,12 kn od 31.10.2004. do isplate,
- na iznos od 1.711,62 kn od 30.11.2004. do isplate,
- na iznos od 1.994,86 kn od 31.12.2004. do isplate,
- na iznos od 1.424,06 kn od 31.1.2005. do isplate,
- na iznos od 1.424,30 kn od 28.2.2005. do isplate,
- na iznos od 1.425,12 kn od 31.3.2005. do isplate,
- na iznos od 1.504,06 kn od 30.4.2005. do isplate,
- na iznos od 1.424,30 kn od 31.5.2005. do isplate,
- na iznos od 1.442,45 kn od 30.6.2005. do isplate,

- na iznos od 1.504,06 kn od 31.7.2005. do isplate,
- na iznos od 1.781,55 kn od 31.8.2005. do isplate,
- na iznos od 724,74 kn od 30.9.2005. do isplate,

po stopi od 18% godišnje do 30. lipnja 2002., po stopi od 15% godišnje od 1. srpnja 2002. do 31. prosinca 2007., po stopi od 14% godišnje od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011., po stopi od 12% godišnje od 1. srpnja 2011. do 30. srpnja 2015., od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. po stopi od 8,14% godišnje, od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. po stopi od 8,06% godišnje, od 1. srpnja 2016. do isplate po stopi od 7,88% godišnje, sve u roku od osam dana.

r i j e š i o j e

I. Ukida se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-979/06 od 29. veljače 2016. u dijelu točke I. izreke kojim je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev radi utvrđenja postojanja tužiteljeve tražbine prema tuženiku u iznosu od 29.677,71 kn s kamatama te u točki IV. njene izreke i u tom dijelu predmet vraća tom sudu na ponovno suđenje.

II. Ukida se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-979/06 od 29. veljače 2016. u pobijanim točkama II. i III. njene izreke, bez potrebe vraćanja na ponovno postupak.

Obrazloženje

Pobijanom presudom prvostupanjski sud je odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio od tuženika isplatu iznosa od 118.710,80 kn sa zakonskim zateznim kamatama te za utvrđenje postojanja tužiteljeve tražbine prema tuženiku u iznosu od 29.677,71 kn na kojeg je tuženik dužan priznati kamate (točka I. izreke). Prvostupanjski sud je prihvatio podredni tužbeni zahtjev kojim je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 37.346,34 kn sa zakonskim zateznim kamatama (točka II. izreke), dok je odbijen kao neosnovan podredni tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio od tuženika isplatu iznosa od 12.722,97 kn sa zakonskim zateznim kamatama (točka III. izreke). Tuženiku je naloženo naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 59.752,50 kn sa zakonskim zateznim kamatama, a odbijen je kao neosnovan tužiteljev zahtjev radi naknade više traženog parničnog troška u iznosu od 23.747,50 kn (točka IV. izreke).

Prvostupanjski sud je rješenjem odbacio kao nedopušten dio tužbenog zahtjeva za utvrđenje postojanja tužiteljeve tražbine prema tuženiku u iznosu od 13.553,83 kn na kojeg je tuženik dužan priznati kamate.

Prvostupanjski sud je utvrdio da je tužitelju rješenjem od 25. ožujka 1996. priznata profesionalna bolest Azbestozis Pleurae. Utvrdio je i da je tužitelj, nakon što mu je priznata bolest Azbestozis Pleurae, raspoređen na drugo radno mjesto na kojem je obavljao poslove stražara-vrataara (jedno vrijeme i poslove radnika na izradi fazona i bojanja). Ocjenom izvedenih dokaza (ocjenom isprava, financijskim vještačenjem, saslušanjem tužitelja), prvostupanjski sud je zaključio o neosnovanosti glavnog tužbenog zahtjeva i djelomičnoj

osnovanosti podrednog tužbenog zahtjeva. Pri donošenju odluke o tužbenom zahtjevu radi naknade štete, prvostupanjski sud je uzeo u obzir rezultate nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka financijske struke, Nike Krnića.

O zahtjevu za naknadu troškova parničnog postupka, odlučeno je primjenom odredbi čl. 154. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst i 25/13; dalje: ZPP).

Protiv ove presude žalbe su izjavili tužitelj i tuženik.

Tužitelj je podnio žalbu protiv odluka iz točke I. i III. izreke pobijane presude te protiv odluke o trošku, isticanjem svih žalbenih razloga, s prijedlogom da ih ovaj sud ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

U žalbi, tužitelj je ponovio razloge koje je i ranije isticao tijekom postupka, a zbog kojih smatra da je glavni tužbeni zahtjev osnovan. Tužitelj se osvrnuo na izvedene dokaze te pozvao na postojeću sudsku praksu. Zaključio je da postoji tuženikova odgovornost za svu štetu koju je on pretrpio.

Tuženik je podnio žalbu protiv odluka iz točke II. i IV. izreke pobijane presude, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da ih ovaj sud ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Tuženik je ukazao na to da je tužitelj podneskom od 30. listopada 2015. precizirao tužbeni zahtjev na način da je primjenom odredbe čl. 188. st. 2. ZPP-a postavio tri različita tužbena zahtjeva koja glase na utvrđenje postojanja tužiteljeve tražbine prema tuženiku kao tražbine prvog višeg isplatnog reda. Unatoč tome, prvostupanjski sud je djelomično prihvatio kondemnatorni tužbeni zahtjev radi isplate iznosa od 37.346,34 kn. Tuženik je zaključio da je prvostupanjski sud tako prekoračio tužbeni zahtjev i počinio bitnu povredu odredaba postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 12. ZPP-a. Tuženik je napomenuo da tužitelj svoju tražbinu može zahtijevati jedino utvrđenjem, tj. deklaratorno, s obzirom na to da se radi o tražbini koja spada u prvi viši isplatni red. Tuženik smatra da je pogrešna i odluka o naknadi parničnih troškova.

Tužiteljeva žalba je djelomično osnovana, dok je tuženikova žalba osnovana, ali ne iz razloga u njoj navedenih.

Nakon što je pobijana presuda ispitana na temelju odredbe čl. 365. st. 2. ZPP-a, u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pri tome po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da ona nije u svemu pravilna i zakonita.

Predmet spora je tužiteljev zahtjev za:

1. naknadu štete u iznosu od 118.710,00 kn s kamatama koja se odnosi na razliku u plaći, za razdoblje od studenog 2000. – kolovoza 2005. godine, koju bi tužitelj primao na ranijem radnom mjestu (radnik u proizvodnji II-pilač suhih ploča) da zbog oboljenja od

profesionalne bolesti azbestoze nije bio premješten na drugo radno mjesto (stražar-vratar; potom, radnik na izradi fazona i bojanja);

2. utvrđenje postojanja tužiteljeve tražbine prema tuženiku u iznosu od 29.677,71 kn s kamatama, koja se odnosi na razliku stimulativnog dijela plaće koju bi tužitelj primao na ranijem radnom mjestu u odnosu na plaću koju je primio na novom radnom mjestu.

Ako sud ne nađe osnovanim ovaj (glavni) tužbeni zahtjev, tužitelj je zatražio da mu se naknadi šteta u iznosu od 53.215,34 kn s kamatama te utvrdi postojanje njegove tražbine prema tuženiku u iznosu od 13.553,83 kn s kamatama.

Premda se tužitelj kod postavljanja tužbenog zahtjeva poziva na odredbu čl. 188. st. 2. ZPP-a, sadržaj tužbe upućuje na zaključak da je on u biti istaknuo jedan tužbeni zahtjev, ali u različitim iznosima. To nije svrha eventualne kumulacije iz odredbe čl. 188. st. 2. ZPP-a.

Osim zahtjeva za isplatu iznosa od 118.710,00 kn s kamatama (odnosno iznos od 53.215,34 kn s kamatama) i za utvrđenje postojanja tužiteljeve tražbine prema tuženiku u iznosu od 29.677,71 kn s kamatama (odnosno iznos od 13.553,83 kn s kamatama), tužitelj je tražio i da se utvrdi da njegova tražbina prema tuženiku kao tražbina prvog višeg isplatnog reda na teret troškova stečajnog postupka iznosi 118.710,80 kn s kamatama, odnosno da se utvrdi da njegova tražbina prema tuženiku kao tražbina prvog višeg isplatnog reda na teret troškova stečajnog postupka iznosi 53.215,34 kn s kamatama. Jedan od tužiteljevih zahtjeva je bio i zahtjev za isplatu iznosa od 118.710,80 kn bez kamata.

Iako je prvostupanjski sud propustio odlučiti o ovim zahtjevima, tužitelj se na to nije žalio niti je podnio prijedlog za donošenje dopunske presude. Stoga se ima smatrati kao da tih zahtjeva nema, tj. da je tužitelj u tim dijelovima povukao tužbu (čl. 339. st. 2. ZPP-a). Propuštanje odlučivanja o pojedinim zahtjevima nije prekoračenje tužbenog zahtjeva. Zato ovaj sud ne nalazi ni povrede u postupanju prvostupanjskog suda na koje tuženik upućuje u žalbi (čl. 354. st. 2. t. 12. ZPP-a).

O zahtjevu za isplatu naknade štete u iznosu od 118.710,80 kn:

Prvostupanjski sud je pobijanom presudom odbio kao neosnovan (glavni) zahtjev za naknadu štete u iznosu od 118.710,80 kn s kamatama.

Prema ocijeni ovog suda, ta odluka prvostupanjskog suda nije u svemu pravilna i zakonita. Prvostupanjski sud propustio je iznijeti razloge o odlučnim činjenicama, kao i razloge zbog kojih se rezultati pojedinih izvedenih dokaza prihvaćaju. Oni razlozi koji su navedeni, su nejasni i proturječni.

Unatoč tome, ovaj sud na osnovi ovlasti iz odredbe čl. 373.a ZPP-a, donosi presudu kojom dio te prvostupanjske odluke koji nije u skladu sa zakonom preinačuje.

Nad tuženikom je 6. svibnja 2005. otvoren stečajni postupak, s time da su pravne posljedice stečajnog postupka nastupile 21. lipnja 2004. U to vrijeme na snazi je bio Stečajni zakon objavljen u „Narodnim novinama“ broj 44/96, izmijenjen i dopunjen Zakonom o izmjenama i dopunama Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 29/99, 129/00 i 123/03; dalje: Novela 2003.).

Odredbom čl. 58. Novele 2003. propisano je da će se postupci u tijeku, voditi po odredbama Novele iz 2003. te da prestaje važiti odredba čl. 86. Zakona o radu („Narodne novine“ broj 38/95, 54/95, 65/95, 17/01 i 82/01; dalje: ZR). Uredbom o izmjenama i dopunama Novele 2003. („Narodne novine“ broj 187/04) propisano je da će se Novela 2003. u odnosu na odredbe čl. 25. i čl. 58. te Novele, primjenjivati samo na postupke pokrenute nakon stupanja na snagu Novele 2003. To znači da će se na postupke u tijeku u vrijeme stupanja na snagu Novele 2003. i dalje primjenjivati odredba čl. 86. ZR-a.

Odredbom čl. 86. ZR-a, propisano je da se naknada štete zbog profesionalne bolesti namiruje u stečajnom postupku kao trošak stečajnog postupka i ima prednost pri naplati.

Tužitelj traži naknadu štete – razliku u plaći zbog rasporeda na drugo radno mjesto zbog profesionalne bolesti. Prema tome, ovaj sud ocjenjuje da je tužitelj, u ovom slučaju, vjerovnik stečajne mase (čl. 85. i čl. 86. SZ-a). Tražbina za naknadu štete namiruje se na teret troškova stečajnog postupka, a ne kao tražbina stečajnih vjerovnika prema odredbi čl. 70. SZ-a. Za tražbine koje se namiruju na teret troškova stečajnog postupka vjerovnik ne podnosi prijavu tražbine već zahtjev za isplatu, budući da se radi o obvezama stečajne mase. Posljedično, takva tražbina se ostvaruje kondemnatornom tužbom u parničnom postupku, na koju pravnu zaštitu se tužitelj pravilno i odlučio.

Odredbom čl. 102. st. 1. ZR-a i čl. 15. Zakona o zaštiti na radu („Narodne novine“ broj 59/96, 114/03 i 86/08; dalje: ZZR), propisano je da ako se pojavi razlika u isplati plaće zbog raspoređivanja radnika na drugi posao zbog profesionalne bolesti poslodavac je odgovoran na temelju objektivne odgovornosti te je dužan radniku nadoknaditi pretrpljenu štetu.

U ovom slučaju, nema spora oko toga da je tužitelju rješenjem Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje, Područni ured Split od 23. rujna 1996. priznata kao profesionalna bolest, bolest od koje je obolio DG Azbestosis pleure te su mu priznata prava iz zdravstvenog osiguranja od 16. rujna 1996. (list 216. – 217. spisa).

Nema spora ni oko toga da je zbog oboljenja od profesionalne bolesti azbestoze, tužitelj bio raspoređen na drugo radno mjesto. Tužitelj je od 1972. godine bio na radnom mjestu radnik u proizvodnji II., da bi 26. ožujka 1996. zbog profesionalne bolesti bio raspoređen na radno mjesto „stražar-vratar“. Tužitelj je od 11. svibnja 1997. obavljao poslove „radnik na izradi fazona i bojanja“, a od 1. veljače 1998. i zadatke „stražara-vratara“. Da je tome tako proizlazi iz sadržaja isprava u spisu (list 309. – 310., 306. – 308. spisa). Odatle tužiteljevo pravo tražiti tuženika naknadu štete koja se odnosi na izgubljenu razliku u plaći.

U svom nalazu i mišljenju, stalni sudski vještak za knjigovodstvo i financije, Niko Krnić (list 258. – 262., 396. – 397. spisa) izvršio je izračun razlike plaće koju je tužitelj primao u razdoblju od studenoga 2000. do kolovoza 2005. godine i koju su primali usporedni radnici Branko Grgić i Dragica Jeličić. On je zaključio da ukupna razlika tužiteljeve plaće u tom razdoblju prema usporednim radnicima, iznosi 67.767,17 kn. Sudski vještak je naveo da je tužitelju radni odnos kod tuženika prestao s kolovozom 2005. godine te da tužitelj u promatranom razdoblju nije imao primanja iz mirovinskog i socijalnog osiguranja.

Prema ocijeni ovog suda, takav izračun sudskog vještaka ne može biti osnova za donošenje odluke o visini naknade tužiteljeve štete. Naime, sudski vještak je izradio svoj

nalaz i mišljenje usporedbom plaće radnice Dragice Jelić (zajedno s plaćom radnika Branka Grgića), iako ona nije obavljala iste poslove kao i tužitelj. Tužitelj je prije premještaja zbog azbestoze, radio kao radnik u proizvodnji II-pilač suhih ploča, dok je Dragica Jelić (još od 1973. godine) bila raspoređena na radnom mjestu oblikovatelj fazonskih komada-ručno (izrada fazona i bojanja). I iz sadržaja Ugovora o radu koje je Dragica Jelić sklapala s tuženikom (list 340. – 346. spisa) i iz sadržaja tužiteljevog iskaza (list 325. – 326. spisa), vidljivo je da se radi o dva različita radna mjesta, različitih primanja. Ni stalni sudski vještak Niko Krnić, nije dao logične razloge zbog čega smatra da bi se plaća Dragice Jelić mogla usporediti s tužiteljevom. On se samo općenito pozvao na to da se radi o radnici koja je u usporednom periodu ostvarivala mjesečna primanja iz redovnih sati rada, uvećanim za minuli rad i stimulaciju, bez daljnjih pojašnjenja.

Uzimajući u obzir to da nema drugih radnika koji se mogu uzeti kao usporedni, ovaj sud zaključuje da usporedni radnik za izračun tužiteljeve razlike plaće može biti samo Branko Grgić. On je kao radnik bio raspoređen na isto radno mjesto kao i tužitelj prije oboljenja od azbestoze, uz isti koeficijent složenosti poslova. Razlika se sastoji u tome što je Branko Grgić imao KV kvalifikaciju, dok je tužitelj imao PKV kvalifikaciju. To ipak nije od utjecaja na izračun razlike tužiteljeve plaće, budući da stupanj kvalifikacije kod proizvodnih radnika u načelu je više vezan za radni staž i konkretni posao kojeg obavlja, a manje za završenu stručnu spremu. Da je tome tako potvrdio je stalni sudski vještak Niko Krnić. Budući da on raspolaže stručnim znanjem, nije bilo razloga da se to mišljenje stalnog sudskog vještaka Nike Krnića i ne prihvati.

Usporedbom podataka o plaći Branka Grgića i tužitelja u razdoblju od studenoga 2000. do kolovoza 2005. godine (podaci iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Nike Krnića), ovaj sud zaključuje da ukupna razlika u tužiteljevoj plaći iznosi 90.930,37 kn (primanja Branka Grgića: 233.895,59 kn – tužiteljeva primanja: 142.965,22 kn = 90.930,37 kn). U taj iznos valja uključiti naknadu za vrijeme korištenja bolovanja. To iz razloga što je tužiteljevo bolovanje bilo uzrokovano upravo profesionalnom bolešću, azbestozom.

Međutim, od ukupnog iznosa razlike plaće (90.930,37 kn) valja oduzeti stimulativni dio plaće, jer on predstavlja povećanje plaće po osnovi ostvarenih rezultata rada (tuženikovi Pravilnici o radu, list 378. – 395., 415. – 435. spisa).

Prema sadržajima iskaza tužitelja i stalnog sudskog vještaka Nike Krnića, učešće stimulacije u ukupnom primanju radnika iznosilo je 20%. Kako tuženik nije osporio tu činjenicu, to ju je i ovaj sud prihvatio.

Kod takvog stanja stvari, ovaj sud ocjenjuje da tužitelju na ime naknade štete – razlike u plaći zbog rasporeda na drugo radno mjesto zbog profesionalne bolesti, pripada iznos od 72.744,30 kn.

Tuženikovu prigovornu tvrdnju sadržanu u tome da se od iznosa štete koja se odnosi na izgublenu razliku u plaći, treba oduzeti iznos od 16.279,50 kn, ovaj sud nije ocijenio osnovanom. Naime, tuženik je tvrdio da je u stečajnom postupku taj iznos priznao tužitelju s osnove razlike u plaći. Iz sadržaja rješenja prvostupanjskog suda poslovni broj St-13/02 od 15. veljače 2006. i rješenja poslovni broj St-13/02 od 22. kolovoza 2006. doista proizlazi da je tuženik priznao tužitelju s osnove razlike u plaći iznos od 16.279,50 kn. Međutim, taj iznos je

priznat kao tražbina prvog višeg isplatnog reda, a ne kao tražbina na teret troškova stečajnog postupka. Zato to samo po sebi i ne znači da je tuženik u stečajnom postupku priznao tužitelju upravo dio utužene naknade.

Tužitelju na iznos od 72.744,30 kn pripadaju zakonske zatezne kamate po stopi koja do 30. lipnja 2002. iznosi 18% godišnje (po Uredbi o visini stope zatezne kamate, „Narodne novine“ broj 76/96), od 1. srpnja 2002. do 31. prosinca 2007. iznosi 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. iznosi 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do isplate iznosi 12% godišnje, a u slučaju promjene stope zatezne kamate, prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za 5% poena (prema tužiteljevom zahtjevu).

Slijedom navedenog, prvostupanjski sud je pravilno odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu kojim je tužitelj zahtijevao naknadu štete u iznosu od 45.966,50 kn s kamatama pa je u tom dijelu pobijana presuda potvrđena (čl. 368. st. 1. ZPP-a). U dijelu kojim je tužitelj zahtijevao naknadu štete u iznosu od 72.744,30 kn sa zakonskim zateznim kamatama pobijana presuda je preinačena prihvatanjem tog djela tužbenog zahtjeva kao osnovanog (čl. 373. ZPP-a).

O zahtjevu za utvrđenje tužiteljeve tražbine koja se odnosi na razliku stimulativnog dijela plaće u iznosu od 29.677,71 kn s kamatama:

Tužiteljeva tražbina s osnove uskraćene stimulacije nije tražbina zbog pretrpljene ozljede na radu ili profesionalne bolesti. Riječ je o tražbini osobnog vjerovnika dužnika u vrijeme otvaranja stečajnog postupka. Zato se ta tražbina, primjenom odredbe čl. 71. SZ-a, namiruje kao tražbina višeg isplatnog reda.

Stečajni vjerovnici svoje tražbine prijavljuju u stečaju (čl. 173. st. 1. SZ-a). Nakon što prijavljena tražbina bude ispitana, stečajni sudac donosi rješenje kojim odlučuje o tome u kojem su iznosu i u kojem isplatnom redu utvrđene, odnosno osporene pojedine tražbine (čl. 177. st. 3. SZ-a). Ako je tužiteljeva tražbina osporena, on se upućuje u parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine na temelju čl. 178. st. 1. SZ-a.

U parnici se utvrđenje tražbine može zahtijevati samo na temelju osnove, u iznosu i u isplatnom redu kako je ono označeno u prijavi ili na ispitnom ročištu (čl. 180. SZ-a).

U ovom slučaju, prvostupanjski sud odlučio je odbiti tužbeni zahtjev za utvrđenje postojanja tužiteljeve tražbine u iznosu od 29.677,71 kn s kamatama, koja se odnosi na razliku stimulativnog dijela plaće. Međutim, prvostupanjski sud uopće nije naveo razloge za donošenje takve odluke.

U spisu nema ni dokaza o tome da je prvostupanjski sud pokušao provjeriti (uvidom u stečajni spis) je li tužitelj prijavio tu tražbinu u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom.

Opisanim postupanjem, prvostupanjski sud je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a. Prvostupanjski sud preuranjeno je

odlučio o tom dijelu tužbe, bez da je pravilno ispitao jesu li ispunjene pretpostavke njegove dopuštenosti.

Slijedom navedenog, odluka u dijelu koji se odnosi na utvrđenje postojanja tužiteljeve tražbine u iznosu od 29.677,71 kn s kamatama je ukinuta i predmet vraćen u tom dijelu prvostupanjskom sudu na ponovan postupak (čl. 380. t. 3. ZPP-a).

S obzirom na to da je ovaj sud preinačio odluku prvostupanjskog suda o (glavnom) zahtjevu radi naknade štete, to je valjalo ukinuti odluke prvostupanjskog suda o eventualnom (podrednom) zahtjevu radi naknade štete, ali bez potrebe vraćanja na ponovan postupak (čl. 380. t. 3. ZPP-a). Ovom preinakom je raspravljanje o eventualnom (podrednom) zahtjevu postalo bespredmetno. Uostalom, u odluci o zahtjevu radi naknade štete u iznosu od 118.710,80 kn, sadržana je odluka o tzv. eventualnom zahtjevu radi naknade štete u iznosu od 53.215,34 kn.

Posljedično ukidanju odluke o dijelu tužbenog zahtjeva, ukinuta je odluka o troškovima parničnog postupka (čl. 166. st. 3. i 4. ZPP-a).

U nastavku postupka, prvostupanjski sud će otkloniti bitnu povredu odredaba postupka na koju je ukazao ovaj sud te ispitati postojanje procesnih pretpostavki za dopuštenost tužbe radi utvrđenja postojanja tražbine u iznosu od 29.677,71 kn s kamatama. Ovisno o toj okolnosti, donijeti će novu zakonitu odluku o tom dijelu tužbenog zahtjeva, kao i o troškovima parničnog postupka.

U Zagrebu 19. listopada 2016.

PREDSJEDNICA VIJEĆA
ALICA PELICARIĆ, v.r.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik

BRANKICA CURMAN